

Öregdiákok

Idén, azaz 2017-ben ünnepli a Kanizsai Dorottya Gimnázium megalakulásának immár 100. évfordulóját. 100 év, még kimondani is sok, de még nehezebb feladat összegezni. Ebben volt segítségünkre a 2016/17 es tanévben a Tea és Tudomány eseménysorozat, amelynek keretein belül az érdeklődők megismerkedhettek KDG-s tanárokkal és azokkal a diákokkal, akik anno azokat a folyósokat rótták, amiket most mi. Nem tagadom, ezek inspiráltak arra, hogy megírjam az én kis művemet.

Az elején számtalan kérdés kavargott bennem: vajon milyen az a szöveg, amely mind a régi, mind az új generációt ugyanúgy lázba hozhatja? Milyen az a történet, amely mindenki számára érdekes lehet?

Annak ellenére, hogy általában csak 4 évet töltünk el egy gimnáziumban, ezek az évek nagy mértékben meghatározhatják jövőnket. Tudom, tudom ez mára már csaknem közhellyé vált, de ha átgondoljuk, a mondat hordozhat magában valami kis igazságot. Nemcsak a tanárok által számtalanszor hajtogatott mondat miatt, miszerint: „a gyerekek még a gimnázium évei alatt jól formálhatók”, hanem mert a középiskolában rengeteg, számunkra még új és ismeretlen dologgal találkozhatunk. Azonban ezek feltétele, hogy nyitottak legyünk az újra és engedjük, hogy a pillanat magával ragadjon minket, így sok, életünk végéig tartó boldog pillanatot szerezhetünk magunknak és persze másoknak is.

Régi KDG-s diákokat kértem meg, hogy mondják el, milyen volt anno a kanizsais élet, idézzék fel legszebb élményeiket és osszanak meg velem még számos „érdekes” információt. Mivel több ismerős is beadta a derekát, hogy segítsen nekem, így könnyen létrejött ez az összeállítás.

A továbbiakban három kisebb interjú olvasható.

Németh Barbara

Először Németh Barbarát faggattam, hogy meséljen kanizsais múltjáról. Barbival egy közös barátunk által ismerkedtünk meg, nem is olyan rég, de ezalatt a rövid idő alatt számtalan olyan célt tűztem ki magam elé és értem el a segítségével, amelyről korábban álmodni se mertem. Barbara 1995-1999 között volt a KDG tanulója.

- Az első kérdésem, hogy mi jut eszedbe, ha meghallod az iskola nevét?
- Talán a sportolói pályafutásom. Először röplabdára jártam Mátés Istvánné tanárnőhöz, majd elkezdtem atletizálni Halmosné Móricz Éva tanárnőnél. Akkor járt oda Sugár Barbara is, aki már válogatott sportoló volt a DOBÓ SE-nél. Neki köszönhetően bejutottunk a diákolimpia országos döntőjére.
- Később te is a DOBO SE-nél voltál évekig? Minek vagy kinek a hatására kezdtél el ott sportolni?
- *„Az országoson való jobb szereplés érdekében Halmos tanárnő elküldött minket Németh Pali bácsihoz további gyakorlás céljából. 1996-ban kezdtem el kalapácsot vetni. A gimnázium alatt több országos csúcsot dobtam és többször voltam válogatott, illetve voltam ifjúsági EB-n és VB-n is.”*
- Akkor ezek alapján számodra a kanizsais élet ezen oldala volt fontos.
- *„Igen, és az az igazság, hogy a sport miatt nekem az iskola csak a második helyen volt és rengeteg programból maradtam ki miatta.”*
- Az osztálytársaid hogy fogadták a sikereidet?
- *„Természetesen mindenki gratulált, minden alkalommal, amikor megjelent egy cikk az újságban rólam, az ofő kinagyította és kitette a falújságra. Gondolhatod mekkora öröm és büszkeség töltött el, amikor megláttam. Az osztályfőnökünket mindig is nagyon szerettem és bátran állíthatom, hogy nagyon sok köszönhetek neki.”*
- Pörgessük egy kicsit vissza az idő kerekét egészen az iskola kiválasztásáig. Sokaknál a családi tradíció határozta és határozza meg, hogy melyik iskolát válassza. A te esetében ez meghatározó volt?
- Nem mondhatnám. Egyszerűen csak megfelelő gimnáziumban akartam folytatni a tanulmányaimat. *„Fogalmam sem volt mi akarok lenni és a gimnázium pont erre volt jó, időnyerő, mint a Harry Potterben Hermionénál.”*
- Hogy zajlott az első nap a suliban?
- Ugyanúgy, mint mindenhol. Elkezdtük megismerni egymást és feltérképezni az új terepet. A négy év alatt nagyon jó kis csapatot forrt össze a banda.
- Ez valamiben meg is nyilvánult?
- *„Igen, például a kamara kórusok versenyén is együtt indultunk, amelyen az egész osztályrészt vett, Kocsisné Körmendi Klára vezetésével. Azóta is minden érettségi találkozón elénekeljük az ott előadott dalokat, például a Micimackót.”*
- Esetleg az első örültség, ami eszedbe jut?

- Egyszer fűszernövényeket ültettünk német órán.
- Tényleg?
- Igen. A padtársamat onnantól kezdve a tanárnő csak Zsázsának hívta.
- És kinek a fejéből pattant ki az ültetés ötlete?
- Na látod, ez egy nagyon jó kérdés, de sajnos erre már nem emlékszem, de arra igen, hogy az ültetés kezdetétől a ballagásunkig odaadóan gondoztuk őket.
- Gyakran visszajársz még az iskolába?
- Igen, jelenleg a Váci Mihály Általános Iskolába tanítok, így gyakran van rá lehetőségem, hogy jelenlegi diákjaimmal meglátogassam a volt iskolámat. Nagyon különös érzés, a diákjaimmal ott járni, ahol még évekkel ezelőtt én is diák voltam.
- Összegezve az itt eltöltött négy évet, mit tudsz mondani?
- *„Nagyon szerettem a Kanizsaiba járni és büszkén hirdetem, hogy egykor „kanizsais” diák voltam, az osztálytársakra és a tanárookra is jó szívvel emlékezem.”*

Németh Aliz

Barbi után következzen egy olyan személy, akivel jómagam is pár napot eltölthettem az óvoda keretein belül. Ekkor egy kis betekintést nyerhettem Aliz minden napi életébe, most azonban a KDG-s éveiről faggattam. Németh Aliz 2004-2008 között koptatta a padokat a KDG falai között. Előtte szülei véleménye ellenére, úgy érezte, hogy neki a KDG-ben van a helye, így ezt a sulit jelölte meg első helyen.

- Könnyű volt a beilleszkedés?
- Igen, az előző sulimból heten jöttünk együtt a KDG-be, így ez kissé megkönnyítette a beilleszkedést.
- Hogy zajlott az első nap?
- *„Az első nap a társak feltérképezésével telt, jah és persze a "bosszúsággal".”*
- Miért?
- *„Mert már csak az első padban volt hely... . Így kénytelenek voltunk barátnőmmel odatelepedni. Fene se gondolta, hogy mindenki rohan a suliba, mi szép kényelmesen beballagtunk, és így jártunk.”*
- Itt a Kanizsaiba az angolos osztályba jártál. Tudtad ezt a tudást a későbbiekben kamatoztatni?

- Igen, az egyetemen nagyon sokat tudtam az ott tanultakból meríteni, és itt most nem csak a lexikai tudásra gondolok. *„Nagyon nagy könnyebbség volt, hogy már a gimiben lettettem a középfokú nyelvvizsgát, így az egyetemen már nem kellett ezért küzdenem, ahogy sok társamnak. És angol specre mentem tovább az óvopeden is, így az angolos C osztály tényleg azt nyújtotta, amit az ember elvárt.”*
- Ezek szerint jelenleg óvónőként dolgozol?
- Igen, és nagyon szeretem a szakmámat.
- Befolyásolták a KDG-s évek a pályaválasztásodat?
- *„Szerintem a gimi egyáltalán nem befolyásolt... Igazából magam sem tudok konkrét okot, hogy miért... Ez egy belső késztetés, ami csak úgy jött magától. Azt hiszem, ezt nevezik az okosok hivatásnak. Egyszerűen csak nem tudtam magam semmi másnak elképzelni! És a mai napig nem úgy tekintek rá, hogy ez egy munka, hogy megyek a munkahelyemre nap mint nap gürizni. Örömmel megyek, mert minden nap más és más, tele van spontán helyzetekkel, sikerekkel és kudarccal, melyekből tanulni és építkezni, fejlődni lehet!”*
- Kinek az óráira emlékezel vissza szívesen?
- *„Fullár Balázs történelem óráira. Emelt töri érettségít tettem, amelyben a Tanár Úrnak nagy szerepe volt.”*
- Legkedvesebb emlékek?
- A legkedvesebb emlékeim a több napos budapesti és pécsi osztálykirándulásokhoz kapcsolódnak. Azt hiszem, itt kezdtünk el összekovácsolódni.
- Esetleg valami csínytevésre emlékszel?
- Nem nagyon, rendes osztály voltunk.
- Milyen érzések kavarnak benned, amikor elsétálsz az iskola előtt?
- *„Büszke vagyok arra, hogy ide jártam! És ezt tényleg így gondolom!”*

Németh Judit

Korosztályban hozzám legközelebb álló Németh Judit 2008-tól 2013-ig járt „szeretett iskolájába”. Sokan a hagyományok miatt, mások a szüleik döntéséből kifolyólag választanak iskolát, azonban akadnak olyanok is, akiket az iskola nyújtotta lehetőségek fognak meg és ragadnak magukkal. Így történt ez Jucival is.

- Milyen érzések kavarnak benned ha az iskolára gondolsz?
- *„Mindig jó szívvel gondolok vissza a gimis évekre, és amikor elmegyek az épület előtt, mindig beköszönök imádott tanárainknak. A mai napig visszajárok és mesélem el életem izgalmas, és kevésbé izgalmas pillanatait, amit volt tanáraink mindig érdeklődve hallgatnak.”*
- Mikor jártál nálunk legutóbb?
- *„Legutóbb például a BSC-s diplomám kézbevétele után jártam az iskolában, amellyel eldicsekedtem tanárainknak. Ha kérdezik tőlem, hogy melyik gimibe jártam, mindig büszkén ejtem ki a Kanizsai nevét. Úgy érzem, hogy ettől az iskolától, a tanároktól rengeteget kaptam (pl. a mai napig Avar tanárnő jegyzetéből ismétlem a biokémiát), és talán mondhatom, hogy én is adtam valamit ennek az iskolának. Legalábbis remélem, hogy volt tanáraink is így gondolják.”*
- Mi a látogatásaid legpozitívabb élménye?
- *„Mindig büszkeséggel tölt el, amikor gyors látogatásaim során beinvitálnak egy órára, hogy mondjam el tapasztalataimat az ifjabbaknak, vagy amikor Igazgató Úr azt mondja, hogy „gyere az irodámba, beszéljünk ott”. Olyankor elég menőnek érzem magam, bár ettől a mondattól a gimiben valószínűleg frászt kaptam volna.”*
- Gyakran eszedbe jutnak a gimis évek?
- *„A mai napig emlegetjük a középsuliban szerzett élményeket, vicces sztorikat.”*
- Egyet megosztasz velünk?
- *„Persze. Az abszolút kedvencem: igazgató úr kiadta az utasítást, hogy már pedig mi Bolyai matekversenyt fogunk írni az egyik osztálytársammal. Ezzel nem is volt probléma, de mi nem tudtuk, hogy a Bolyai matekversenyt nem a Bolyaiban, hanem a saját iskolánkban írjuk. Úgyhogy mire visszaértünk a Bolyaiból a KDG-be, nagyon kis időnk maradt a dolgozat befejezésére, de mi hőiesen, felszegett fejjel befejeztük. Amikor ezt elmesélték az osztálytársaink az igazgató úrnak, állítólag annyira nevetett, hogy megszólalni nem bírt.”*
- Rengeteg tanuló járt ide ebbe az iskolába, de nem mindenki tér vissza olyan rendszerességgel és vidámsággal, amekkorával Te. Mit gondolsz, ez miért van így?
- *„Rengeteg emlékem van, minden tanár, tanárnő tett/mondott olyat, amellyel örökre beopta magát a szívembe. Nyilván ezért is járok még gyakran vissza 23 évesen is az iskolába.”*
- Most, hogy már az egyetemi tanulmányaidat végzed, visszagondolva is jó döntésnek tartod a Kanizsait?

- *„Csak azt tudom mondani, hogy ha még százszor újrjelentkezhetnék gimnáziumba, százszor is a Kanizsaiba jelentkeznék, és századszorra is ugyanannyira fantasztikus és életre szóló élmény lenne, mint elsőre. Sőt talán még jobb.”*

Most, hogy a „vén diákok” bepillantást engedtek gimis éveikbe, szeretném ezúton is megköszönni nekik mindazt a kedvességet, amellyel felém fordultak, valamint mindazt a türelmet, amellyel kérdéseimre válaszoltak.

A Kanizsai Dorottya Gimnáziumba számtalan híres-neves diák járt, és még ki tudja, hányan fogják még az iskola hírnevét öregbíteni. Írásom legfőbb célja azt volt, hogy a Tea és Tudomány vendégei mellett bemutassak én is néhány „VÉN DIÁKOT”. S ha az ő történeteik nem is tűnnek külső szemmel érdekesnek, sose felejtjük el, hogy számukra ezek az évek igenis azok voltak.

Jómagam a családi tradíciók, valamint a színvonalas angol nyelvű oktatás miatt választottam ezt az iskolát. A többiekkel együtt bátran mondhatom, hogy én is csak kaptam az iskolától, és ha nem is sokat, de valami jót talán én is adtam az iskolának. S bár nem tudom, hogy az életemben előttem álló, még kitaposatlan ösvények merre visznek majd, az biztos, hogy mindig is büszke leszek arra a négy évre, amit ezen iskola falai közt eltölthettem.

Gulás Anna 11. C

2017. május